

J. Klemenčič:

Poredneža.

M celem razredu ni bilo večjih porednežev, kakor sta bila Koširjev Cene in Martinov Tine. Mislila sta, da hodita v šolo samo zato, da nagajata učencem in jezita gospoda učitelja. Kar je bilo prepovedano, gotovo sta storila. Nič niso pomagale učiteljeve svarilne besede, celo leskovka jima ni prišla do živega.

Zapadel je ravno nov sneg. Gospod učitelj je pripovedoval otrokom, kaka nesreča se lahko pripeti, če se otroci divje kepajo; nazadnje jim je pa kepaje naravnost prepovedal.

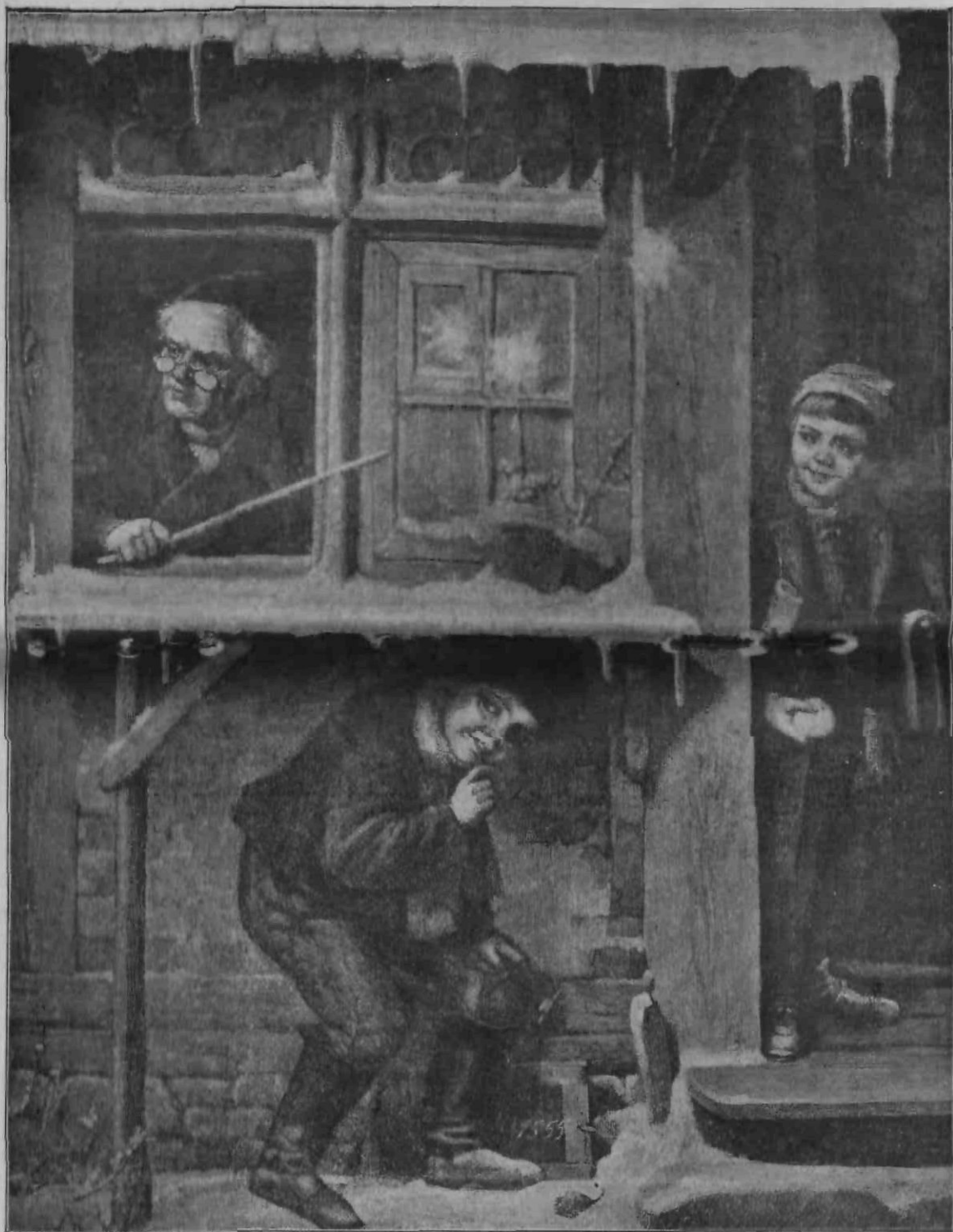
Cene in Tine sta se spogledala, pomežiknila si in se nasmehnila. Precej sta se razumela, češ: »Nalašč se bova.«

Součenci so pa opazili ta posmeh in so postali žalostni, ker so imeli dobrega gospoda učitelja zelo radi. Hitreje kakor ponavadi so šli po šoli domov, da bi ne videli, kako se bosta kepala Cene in Tine.

Porednežema je bilo zelo všeč, da so šli drugi otroci tako hitro domov. Še obirala sta se po veži, da jima je izginil zadnji šolar domov, gospod učitelj pa v svojo sobo.

Potem pa brž skočita oba v sneg in stisneta kepe. Komaj se je pa gospod učitelj vsedel za mizo, že je priletela debela kepa naravnost v okno. Steklo je zazvenelo, gospod učitelj je skočil pokonci... V tem prileti že druga kepa. Gospod hiti k oknu.

Cene in Tine zaslišita urne korake in se brž skrijeta. Cene skoči pod klop, kamor so poleti postavljali rože; Tine se pa stisne med podboje pri vratih

»Cene in Tine . . . se brž skrijeta,«

Komaj se potuhneta, že se odpre okno in pokaže se gospod učitelj z leskovko v roki. A poredneža se še smejita, ker mislita, da gospod učitelj ne ve, kdo je zaničeval njegovo prepoved. Še bolj jima je pa všeč, ker ju zaenkrat ne more doseči njegova šiba.

Gospod učitelj pa vé vseeno, da sta Cene in Tine tista, ki nagajata. Palica v njegovi roki tudi dosti pove, kaj ju čaka jutri ali pojutrišnjem.

Dr. Jos. Lovrenčič:

Prve stopinje v snegu.

Kdo je, kdo je hodil tod?
 Ali dobri sveti Nikolaj,
 ko se je vračal v raj?
 Ali Jezusček, naš Bog in Gospod?
 Ali krvoločnež Herod?

Da je hodil sveti Nikolaj,
 bi tu, tam pustil pomarančo vsaj;
 da so Jezusčkove stopinje —
 iz njih bi raslo samo rdeče malinje;
 gotovo, gotovo je bil Herod,
 vrnimo se, ne hodimo tod!

Herod ima v eni roki mraz
 in drugo pripravljeno drži,
 da nas vse povrsti polovi
 in se potem nam zareži v obraz:
 jaz bom vas, jaz! . . .

